

Μάριος Καρακατσάνης

Ο άνθρωπος πεταλούδα

Ο άνθρωπος πεταλούδα

"Η δύναμη των αγγέλων είναι πολύ μεγάλη και ενεργεί και στον πνευματικό και στον υλικό κόσμο. Είναι υπάρξεις ισχυρές και εξέχοντες σε δύναμη."

(Β' Προς Θεσσαλονικείς 1:7, Ψαλμός 103:20, Βασιλειών 19:35).

Αν υπήρχε ένας λόγος που η οικογένεια της οκτάχρονης Ελπίδας ήθελε να μετακομίσει από τη μικρή επαρχία που έμεναν, ήταν το γεγονός ότι η περιοχή τους μαστίζονταν από την καταστροφική μανία των τυφώνων. Πόσες φορές αναγκάστηκαν να φτιάξουν το σπίτι τους από την αρχή, όταν η ωμή δύναμη της φύσης, που ξερίζωνε αλύπητα τα πάντα στο διάβα της, το είχε σκορπίσει κυριολεκτικά παντού.

Όσο όμως και να το έλεγαν, ποτέ δεν το έκαναν πράξη. Όχι γιατί έλεγαν λόγια του αέρα, αλλά γιατί όταν καθόντουσαν κάτω να το σκεφτούν σοβαρά, έβλεπαν μονάχα εμπόδια. Ήταν πράγματι πάρα πολύ δύσκολο να τα εγκαταλείψουν όλα και να πάνε σε ένα ξένο μέρος, για να κάνουν μια νέα αρχή στη ζωή τους. Όλη τους η περιουσία και ό,τι είχαν καταφέρει με μόχθο να αποκτήσουν, ήταν εκεί. Οι γονείς τους, που είχαν ανάγκη από βοήθεια λόγω ηλικίας και έμεναν στο διπλανό σπίτι, δεν άκουγαν κουβέντα για να αφήσουν τη γενέτειρά τους. Πώς θα μπορούσαν λοιπόν να τα διαγράψουν όλα και να εγκαταλείψουν τους πάντες και τα πάντα;

Έτσι αρκέστηκαν μονάχα στο μικρό, αλλά γερό υπόγειο καταφύγιο που είχαν κτίσει εδώ και πολλά χρόνια ο παππούς και η γιαγιά του μικρού κοριτσιού, και κάθε φορά που άκουγαν στην τηλεόραση για επερχόμενη καταστροφή, κλειδαμπαρώνονταν όλοι

μαζί, βαθιά κάτω στη γη και δεν έβγαιναν μέχρι να κοπάσει.

Για τη μικρή Ελπίδα τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Έχοντας μεγαλώσει κυριολεκτικά παρέα με τους τυφώνες, δεν τους φοβόταν και πολύ. Στεναχωριόταν κάθε φορά που έβλεπε το σπίτι τους κατεστραμμένο ή στην καλύτερη περίπτωση δίχως στέγη, αλλά από την άλλη, κάθε φορά που ο πατέρας της το έφτιαχνε από την αρχή, της μεγάλωνε όλο και πιο πολύ το δωμάτιό της. Αυτό την ενθουσίαζε, αφού μπορούσε πιο άνετα να στολίζει όλες εκείνες τις τεράστιες, πολύχρωμες αφίσες που είχε, με θέμα τις πεταλούδες. Ένας Θεός ξέρει πόσο πολύ τις λάτρευε και για καλή της τύχη το κτήμα τους ήταν γεμάτο από αυτές. Όταν μια μέρα, ο πατέρας της που έβλεπε πόσο της άρεσαν, της πρότεινε να πιάσει μερικές και να τις βαλσαμώσει, εκείνη έβαλε τα κλάματα και του είπε να μην τολμήσει ποτέ να κάνει κακό σε πεταλούδα. Τότε μόνο σταμάτησε να κλαίει, όταν τον έβαλε να της υποσχεθεί πως δε θα το κάνει.

Η οικογένεια της Ελπίδας, δεν ήταν πλέον ιδιαίτερα θρησκευόμενη, αν και κάποτε ζούσαν εντελώς διαφορετικά. Εκτός από τον τυπικό εκκλησιασμό της Κυριακής, αν κατάφερναν να ξυπνήσουν νωρίς, κατά τα άλλα σπάνια πήγαιναν στην εκκλησία. Κλονίστηκε η πίστη τους, όταν σε ένα καταστροφικό τυφώνα έχασαν το πρώτο τους παιδί που

ήταν ακόμα μωρό. Είχε πέσει η σκεπή και το είχε πλακώσει, πριν προλάβουν να βγουν όλοι έξω και να οχυρωθούν στο υπόγειο καταφύγιο.

Εκείνη την εποχή δεν είχαν χρήματα για τηλεόραση ή ραδιόφωνο, με αποτέλεσμα να βλέπουν τον κίνδυνο μόνο όταν ήταν ήδη κοντά στην περιοχή τους. Ειδικά, όταν η μανιασμένη φύση τους αιφνιδίαζε σκορπώντας τον τρόμο, το βράδυ που όλοι κοιμόντουσαν. Τότε τα πράγματα γίνονταν ακόμα πιο τραγικά. Έτσι είχε καθεί και το μωρό τους, αλλά και πάρα πολλοί γείτονές τους. Όταν αργότερα ήρθε η τεχνολογία, αλλά και τα χρήματα για να την αποκτήσουν, η ζωή τους έγινε όχι τόσο ευκολότερη, όσο ασφαλέστερη.

Μα το κακό είχε πλέον γίνει. Κατηγορώντας τον Θεό που επέτρεψε να καθεί μια τόσο μικρή και αθώα ψυχή, έπαψαν πια να Τον τιμούν και να Τον σέβονται. Τον ξέχασαν, όπως πίστευαν ότι τους είχε ξεχάσει και Εκείνος.

Έχουν περάσει μόλις έξι χρόνια από το πέρασμα του τελευταίου τυφώνα, που ευτυχώς για όλους δεν ήταν τόσο ισχυρός. Ξηλώνοντας μονάχα μερικά αδύναμα δέντρα, πέρασε μέσα από την πόλη τους δίχως να σπείρει τον όλεθρο, κι αυτό κυρίως επειδή όλοι τους πλέον είχαν εκμεταλλευτεί τις σύγχρονες μεθόδους και είχαν φτιάξει τα σπίτια τους όσο το

δυνατό πιο γερά. Με ενισχυμένα θεμέλια που εισχωρούν πολύ βαθειά μέσα στη γη, αλλά και χοντρούς τοίχους που προστατεύουν αρκετά, τους ανθρώπους που τα κατοικούν. Όσοι αδυνατούσαν οικονομικά να τα κάνουν όλα αυτά, τους βοήθησε όσο μπορούσε η υπόλοιπη κοινότητα, σαν να ήταν μια οικογένεια. Ανάμεσα τους και η οικογένεια της Ελπίδας, που πάντα έδινε ό,τι της περίσσευε, βοηθώντας έτσι πάρα πολλούς γείτονές της και όχι μόνο.

Φέτος όμως, περίμεναν τον χειρότερο τυφώνα που είχαν να αντιμετωπίσουν ποτέ. «Ο τυφώνας του αιώνα», τον είχαν ονομάσει οι δημοσιογράφοι σε όλα τα τηλεοπτικά κανάλια, που εδώ και κάποιες μέρες είχαν πάρει φωτιά μιλώντας γι' αυτό.

Οι προειδοποιήσεις έπεφταν βροχή. Μάλιστα μερικοί μιλούσαν και για προκλητική αδιαφορία των δημοτικών αρχών που ακόμα δεν είχαν σημάνει συναγερμό, ώστε να εκκενωθεί άμεσα η πόλη όσο ήταν ακόμα νωρίς. Ενώ κάποιοι άλλοι μιλούσαν για ανούσιες υπερβολές και ότι αν έμπαιναν μέσα στα καταφύγια όπως έκαναν τόσα χρόνια, όλοι θα ήταν ασφαλείς. Δημιούργησαν με αυτό τον τρόπο σύγχυση αλλά και πανικό στους τηλεθεατές, αφού δεν ήξεραν ποιον ή τι να πιστέψουν, με αποτέλεσμα να υπάρξει διχόνοια ανάμεσα στους πολίτες. Αφού υπήρχαν αυτοί που την εγκατέλειψαν για να πάνε κάπου μακριά και

όσο το δυνατό πιο ασφαλισμένα, αλλά και αυτοί που γελούσαν μαζί τους, λέγοντάς τους ότι δεν έχει έρθει και η συντέλεια του κόσμου και πως θα το ξεπεράσουν όπως έκαναν πάντα.

Η οικογένεια της Ελπίδας ήταν από αυτές που πίστευαν, ότι οι δημοσιογράφοι ίσως και να υπερβάλλανε λίγο σε κάποια σημεία. Ήταν γνωστά πια τα κόλπα τους, έτσι ώστε να αυξήσουν την τηλεθέαση των εκπομπών τους. Τα ίδια έλεγαν και πριν 12 χρόνια και τελικά δεν έγινε τίποτα από τις βιβλικές καταστροφές που τους παρουσίαζαν.

Μπορεί πράγματι ο τυφώνας να είχε σπείρει τον όλεθρο, αλλά όλοι μαζί είχαν καταφέρει να τα ξαναφτιάξουν πάλι όλα από την αρχή και ακόμα καλύτερα. Όπως έλεγε συχνά ο πατέρας της Ελπίδας, τα αγαθά ξανακερδίζονται, έστω και με κόπο. Αλλοίμονο στις ψυχές που χάνονται, αυτές δεν αναπληρώνονται με τίποτα στον κόσμο. Ευτυχώς από εκείνη τη χρονιά και μετά, δεν είχε καθεί καμιά άλλη ψυχή. Μονάχα μερικοί τραυματισμοί, άλλοτε επιπόλαιοι, άλλοτε σοβαροί και άλλοτε πολύ σοβαροί σε σημείο να αφήσουν μόνιμα σημάδια σ' αυτόν που είχε χτυπηθεί. Αλλά θάνατος ποτέ.

Έχοντας αυτά κατά νου, ο πατέρας της Ελπίδας άρχισε να ετοιμάζει το καταφύγιό τους γεμίζοντάς το με τρόφιμα, πόσιμο νερό, αλλά και μπόλικες

κουβέρτες, για να κρατιούνται ζεστοί όσες μέρες διαρκέσει αυτή η περιβόητη "βιβλική" καταστροφή.

Όσο οι μέρες πλησίαζαν και όσο οι μετεωρολόγοι ανέλυαν καλύτερα τα δεδομένα του καιρού, τόσο φούντωναν οι κινδυνολογίες από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Αυτή τη φορά, κάποιοι από αυτούς που διαφωνούσαν προηγουμένως, άρχισαν να αναμασάνε τα λόγια τους λέγοντας ότι μπορεί τελικά να μην υπολόγισαν σωστά τα πρώτα δεδομένα και να πρέπει όντως να κηρυχτεί η πόλη τους σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Μα ήταν πλέον πολύ αργά. Ελάχιστοι μπορούσαν να φύγουν τελευταία στιγμή, αφού είχαν όλοι ήδη κανονίσει τις δουλειές τους έτσι ώστε να αντιμετωπίσουν τον τυφώνα εκεί και όχι να τον αποφύγουν πηγαίνοντας κάπου αλλού.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε αγχωμένη η μητέρα της Ελπίδας το σύζυγό της, βλέποντάς τον να κάθεται πολύ σκεφτικός στο σαλόνι του σπιτιού τους.

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ... Μια φορά είπαν οι δημοσιογράφοι την αλήθεια και δεν τους πιστέψαμε! Θέλω να φύγουμε, αλλά φοβάμαι ότι θα μας βρει ο τυφώνας στο δρόμο!» της απάντησε εκείνος, εκφράζοντας χωρίς ενδοιασμούς όλους τους προβληματισμούς του.

«Γι' αυτό προτείνω να μη χάσουμε άλλο χρόνο. Δε χρειάζεται να πάρουμε και πολλά μαζί μας, πάρα

μόνο ό,τι αξίζει...» συνέχισε να του λέει κοιτάζοντάς τον με υπονοούμενο.

«Έχεις δίκιο... ετοίμασε εσύ τη μικρή, εγώ πάω να φέρω τους γονείς μας, έστω και σηκωτούς αν χρειαστεί», της είπε, ξέροντας καλά και οι δυο τι πραγματικά σκεφτόντουσαν εκείνη τη στιγμή. Ότι, δηλαδή, αφού τα πράγματα εξελίχθηκαν έτσι, δε θα διακινδύνευαν τη ζωή του παιδιού τους. Δεν τους ένοιαζε για τη δικιά τους, ούτε καν για τους γέρους γονείς τους, αυτοί πρόλαβαν και έζησαν και είδαν και παιδιά και εγγόνια. Η μονάκριβη κόρη τους όμως; Δε θα επέτρεπαν, όσο περνούσε από το χέρι τους, σε κανένα Θεό να τους στερήσει και αυτό το παιδί. Σε διάστημα ούτε μισής ώρας, η Ελπίδα και η μητέρα της ήταν έτοιμες για να αναχωρήσουν.

«Πού είναι ο παππούς και η γιαγιά;» ρώτησε η μικρή βλέποντας τον πατέρα της να μπαίνει βιαστικά μόνος του μέσα στο σπίτι.

Εκείνος έκανε διακριτικά νόημα στη γυναίκα του, για να καταλάβει ότι στάθηκε αδύνατον να τους πείσει να έρθουν. Δε θα έχανε όμως άλλο χρόνο, προσπαθώντας να αλλάξει τα ξερά τους τα κεφάλια. Έτσι αφού τους έβαλε μέσα στο καταφύγιο, φροντίζοντας να έχουν μέσα τα πάντα, επέστρεψε γρήγορα στην οικογένειά του ώστε να φύγουν άμεσα. Είχαν χάσει ήδη πολύτιμο χρόνο.

«Θα μας ακολουθήσουν με το αμάξι ενός γείτονα αγάπη μου, γιατί δε χωράμε όλοι μαζί στο δικό μας», της απάντησε με την πρώτη δικαιολογία που του ήρθε στο μυαλό.

Πειτώντας πρόχειρα στο πορτομπαγκάζ, τις δύο βαλίτσες που είχε ετοιμάσει η γυναίκα του, μπήκαν αμέσως μέσα στο αμάξι και πατώντας τέρμα το γκάζι έφυγαν με τις ρόδες να στριγγλίζουν πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο. Ο καιρός είχε αρχίσει να χαλάει εδώ και αρκετές μέρες, με τη βροχή και τον δυνατό αέρα να επικρατεί το τελευταίο τριήμερο.

«Μα έχει αρκετό χώρο στο αμάξι μπαμπά!» είπε ξαφνικά απορημένη η Ελπίδα, κοιτώντας πόσο άδειο ήταν το κάθισμα δίπλα της. Μα δεν πήρε καμία απάντηση.

Ο πατέρας της οδηγούσε βιαστικά έχοντας τον νου του στο γλιστερό δρόμο και δεν άκουσε καν την ερώτηση. Μονάχα η μητέρα της, της έκανε νόημα να μη μιλάει, κάνοντάς την να απορήσει ακόμη περισσότερο. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί τους γονείς της έτσι, τόσο νευρικούς και φοβισμένους.

Σε μια απότομη στροφή, η υγρή άσφαλτος έβγαλε το αμάξι τους εκτός πορείας, μα χάρη στη δεξιοτεχνία του πατέρα στο τιμόνι, κατάφερε να το επαναφέρει και πάλι στο σωστό δρόμο. Με φόντο τον κατάμαυρο ουρανό, η οικογένεια πάλευε με τον λυσσασμένο αέρα που όλο και δυνάμωνε. Για κακή τους τύχη, η μόνη

διέξοδος από την πόλη για να πάνε οπουδήποτε αλλού, ήταν από το δρόμο που περνούσε ο τυφώνας. Είχαν πιστέψει στα λόγια των μετεωρολόγων, ότι είχαν δύο με τρεις μέρες ακόμα καιρό μέχρι να ξεσπάσει η οργή του και πίστευαν ότι θα προλάβαιναν να απομακρυνθούν. Μα και αυτή τη φορά οι προβλέψεις ήταν λάθος. Ο τυφώνας είχε ήδη ξεκινήσει την ξέφρενη πορεία του και ήταν θέμα ωρών να έφτανε στην πόλη.

Μια δυνατή αστραπή έσκασε άξαφνα κοντά τους, αιφνιδιάζοντας τον τρομαγμένο οδηγό που βγήκε για άλλη μια φορά εκτός πορείας. Μόνο που αυτή τη φορά δεν κατάφερε να το επαναφέρει. Ο δυνατός άνεμος, η βρεγμένη ασφαλτος και οι βαριές πέτρες που σηκώνονταν στον αέρα από τον μανιασμένο αέρα, ήταν υπεραρκετά για να κάνουν το αμάξι να στριφογυρίζει σαν τρελό και εντελώς ανεξέλεγκτο.

«**Παναγία μου!**» ούρλιαξε πανικόβλητη η μητέρα της Ελπίδας, προσπαθώντας να κρατηθεί από τη ζώνη ασφαλείας της.

«Μπαμπάκααα!» ούρλιαξε η μικρή πέφτοντας επάνω στο κάθισμα της.

"Όχι Θεέ μου και αυτό το παιδί. Σε παρακαλώ όχι και αυτό...". Ήταν η μόνη σκέψη που πέρασε από το μυαλό του.

Ξαφνικά, ένα τεράστιο μαύρο και ψυχρό σύννεφο, έριξε άλλη μια αστραπή επάνω στο αμάξι αυτή τη φορά, αναποδογυρίζοντάς το μέσα σε τεράστιους και

πυκνούς καπνούς. Είχαν σκάσει όλα τα λάστιχά του και με τα τζάμια του θρύψαλα, το αμάξι στεκόταν ακίνητο στη μέση του δρόμου. Ζαλισμένοι από το δυστύχημά τους, οι γονείς τις Ελπίδας προσπαθούσαν να ανακτήσουν τις αισθήσεις τους, ενώ ταυτόχρονα ψιθύριζαν γεμάτοι αγωνία το όνομα της κόρης τους.

Τότε είδαν έντρομοι το κακό που τους περίμενε. Ο τυφώνας βρισκόταν ελάχιστα μέτρα μακριά τους και ερχόταν με ξέφρενη ταχύτητα προς το μέρος τους. Κλείνοντας ενστικτωδώς τα μάτια και βάζοντας τα χέρια μπροστά στα πρόσωπά τους, ένιωσαν το αμάξι τους να σηκώνεται στον αέρα και να τραντάζεται ολόκληρο, χτυπώντας βίαια τα κορμιά τους δεξιά και αριστερά. ...Μέχρι που έχασαν τις αισθήσεις τους.

«Πού βρίσκομαι;...» ψιθύρισε ο άτυχος πατέρας. Πονούσε ολόκληρο το κορμί του και δε μπορούσε να δει τίποτα, αφού τα μάτια του έτσουζαν αόρητα και δεν μπορούσε να τα ανοίξει.

«Ησυχάστε κύριε, δεν πρέπει να κινήσετε...» άκουσε μια άγνωστη αλλά ήρεμη αντρική φωνή να του απαντά.

«Η κόρη μου... Η Ελπίδα είναι καλά;» ρώτησε αμέσως μετά ενώ προσπαθούσε να σηκωθεί όρθιος, αγνοώντας τη συμβουλή του άγνωστου άντρα, μα νιώθοντας εντελώς αδύναμος έπεσε κάτω ξανά.

«Ηρεμήστε σας παρακαλώ, δεν πρέπει να κινήσετε!» τον επίπληξε ξανά ο άγνωστος. «Βρίσκεστε σε νοσοκομείο και είσαστε και οι δύο απόλυτα ασφαλείς. Έχετε διαφύγει τον κίνδυνο, αλλά ακόμα χρειάζεστε χρόνο μέχρι να αναρρώσετε πλήρως».

«Και οι δύο; Ποιοι δύο;» ρώτησε με αγωνία τον άγνωστο που πρέπει να ήταν γιατρός.

«Εσείς και η σύζυγός σας!» απάντησε εκείνος με απόλυτη φυσικότητα.

«Η κόρη μου; πού είναι η κόρη μου;» ρώτησε ξανά πανικόβλητος.

«Τους μόνους που μας έφεραν οι διασώστες, είναι εσάς και τη σύζυγό σας. Στο κατεστραμμένο αμάξι που είχατε εγκλωβιστεί δεν υπήρχε κανένας άλλος», του εξήγησε.

Επικράτησε για λίγα λεπτά απόλυτη σιωπή, ενώ ο πατέρας της Ελπίδας βαριανασαίνοντας προσπαθούσε να θυμηθεί τι συνέβη.

«Έχετε ανάγκη από ξεκούραση κύριε... Θα τα πούμε ξανά», είπε ο γιατρός και αμέσως μετά ακούστηκε μια ελαφριά πόρτα να κλείνει. Ο άμοιρος πατέρας κατάλαβε ότι έμεινε μόνος.

Προσπαθώντας ξανά να ανοίξει τα μάτια του, ένιωσε ένα δυνατό τσούξιμο και όλα θάμπωσαν απότομα. Βρισκόταν ακόμα κάτω από την επήρεια των φαρμάκων που του είχαν δώσει και δε μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του. Έτσι τον πήρε ξανά ο ύπνος,

αποτραβώντας τον βίαια από τις σκέψεις και τον σπαραγμό του.

Είχαν περάσει λίγες εβδομάδες όταν οι γονείς της Ελπίδας επέστρεψαν σπίτι τους, ή τουλάχιστον ό,τι είχε απομείνει από αυτό, με την καρδιά τους πλημμυρισμένη αγωνία για το τι απέγινε η κόρη τους. Περπατώντας ανάμεσα από τα χαλάσματα, κοίταζαν το βίος τους για άλλη μια φορά κατεστραμμένο από το μένος της φύσης.

Οι γονείς τους είχαν καταφέρει να επιβιώσουν μέσα στο καταφύγιο, κάνοντάς τους να σκέφτονται ότι τελικά ήταν ένα τεράστιο λάθος η απόφαση που είχαν πάρει, και ότι αυτή τη φορά κανένας Θεός δεν τους έφταιγε, αλλά μονάχα αυτοί και οι αποφάσεις που πήραν τόσο επιπόλαια και βιαστικά. Αυτό ήταν πραγματικά αβάσταχτο, αφού δε μπορούσαν να ρίξουν τις ευθύνες σε κανέναν παρά μόνο στους ίδιους τους εαυτούς τους.

«Μανούλα! Πατερούλη!» άκουσαν ανέλπιστα τη γνώριμη φωνή της κόρης τους, να τους φωνάζει πίσω από την πλάτη τους. Γυρνώντας ξαφνιασμένοι πίσω, αντίκρισαν με δάκρυα στα μάτια την Ελπίδα να στέκεται χαμογελαστή και να τους κοιτά. Φορούσε τα ίδια ρούχα που της είχαν φορέσει λίγο πριν φύγουν και φαινόταν απόλυτα υγιής. Ούτε μια γρατζουνιά δεν

είχε στο πρόσωπό της ή σε κάποιο άλλο εμφανές μέρος του σώματός της.

«Αγάπη μου!» ούρλιαξε η μητέρα της και έτρεξε αμέσως προς το μέρος της.

Ο πατέρας προσπαθούσε να συνέλθει από το σοκ, καθώς την κοιτούσε με τα δάκρυα να τρέχουν ακόμα από τα μάτια του. Μόλις όμως συνειδητοποίησε ότι ακριβώς απέναντι στεκόταν η μονάκριβη του κόρη, έτρεξε και αυτός να την αγκαλιάσει.

«Είσαι καλά αγάπη μου;» τη ρώτησε ψάχνοντάς την εξονυχιστικά μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια του.

«Ναι μπαμπάκα μου, είμαι! Με έσωσε ο άνθρωπος πεταλούδα!» του απάντησε εκείνη με απόλυτη φυσικότητα.

«Ποιός;» τη ρώτησε η μητέρα της καθώς κοιτούσε παραξενεμένη τον άντρα της.

«Ο άνθρωπος πεταλούδα!» επανέλαβε η μικρή με το γνώριμο παιδικό της ύφος.

Αδιαφορώντας για τον κόσμο που τους κοιτούσε με περιέργεια, ο πατέρας της Ελπίδας άρπαξε τη σκισμένη και βρώμικη πολυθρόνα που βρισκόταν εκεί κοντά τους, και αφού την καθάρισε λίγο πρόχειρα, έβαλε την κόρη του να καθίσει.

«Πες μας τα όλα...» της είπε, και κάθισε κι εκείνος μαζί με τη γυναίκα του μπροστά στην κόρη τους, επάνω στα χαλάσματα.

«Ναι μπαμπά θα σας στα πω! Έχω τοόσα πολλά να σας πω!!!» του αποκρίθηκε με ενθουσιασμό. «Όταν το αμάξι μας αναποδογύρισε, εγώ έπεσα ζαλισμένη επάνω στο κάθισμα του αμαξιού. Ύστερα από λίγο, ένιωσα τα πάντα γύρω μου να τραντάζονται και τότε πατερούλη τον είδα! Έναν τεράστιο άντρα που έλαμπε ολόκληρος! Μου χαμογέλασε και αμέσως άρχισε με τα τεράστια ολόλευκα φτερά του να έρχεται προς το μέρος μου. Όσο μας πλησίαζε, τα φτερά του άλλαζαν συνέχεια χρώματα και έλαμπαν τόσο, μα τόσο πολύ!» άρχισε να τους λέει κουνώντας τα χεράκια της δεξιά και αριστερά, θέλοντας να μιμηθεί όλα αυτά που είχε δει.

Με κομμένη την ανάσα, οι γονείς της παρακολουθούσαν με απόλυτη προσοχή όλα αυτά που τους έλεγε. Δεν ήξεραν αν ήταν φαντασία της όλα αυτά ή όχι, πάντως εκείνη έδειχνε να τα πιστεύει απόλυτα.

«Όταν έφτασε κοντά μας, άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος μου και αυτά εμφανίστηκαν μέσα στο αμάξι δίχως να ανοίξει την πόρτα!!! Με πήρε και με έβγαλε γρήγορα έξω από αυτό!!! Πέρασα μέσα από το αμάξι μπαμπά!!! Δε σου λέω ψέματα!» συνέχισε να τους λέει εκστασιασμένη, ενώ έδειχνε ότι θυμόταν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια. «Μου είπε να μην ανησυχώ και ότι θα φροντίσει να μην πάθετε τίποτα ούτε εσείς. Έχοντας με στην αγκαλιά του, πετούσαμε

πολύ ψηλά προς τον ουρανό, μέχρι που με άφησε κάτω. Γύρω μου ήταν γεμάτο από πυκνά σύννεφα και ένα περίεργο ολόλευκο φως. Ύστερα από λίγο ήρθαν και άλλοι άνθρωποι πεταλούδες που πετούσαν γύρω μου χαμογελώντας. Αυτός που με κρατούσε στην αγκαλιά του, μου είπε ότι ήταν ο μικρός μου αδελφός! Είχε πάει στον ουρανό πριν γεννηθώ εγώ, όταν πέρασε πάλι ένας πολύ δυνατός άνεμος στην πόλη μας. Θέλει να ξέρετε ότι είναι πολύ ευτυχισμένος εκεί που είναι και ότι δεν έπαψε ποτέ να σας αγαπά. Με έπιασε απαλά από το χέρι και μου έδειξε το μέρος όπου ζούνε όλοι οι άνθρωποι πεταλούδες που φύγαν από τη γη! Πρώτη φορά ένιωθα τόσο όμορφα μπαμπά!» τους είπε κοιτάζοντας μια τον ένα και μια τον άλλο χαμογελώντας τους και βλέποντας τα μάτια τους να κατακλύζονται από δάκρυα, τα σκούπιζε με τα μικρά λευκά δακτυλάκια της.

Πλέον είχαν πιστέψει πως ό,τι τους έλεγε ήταν αλήθεια, γιατί διαφορετικά δε θα μπορούσε να γνωρίζει για τον αδικοχαμένο της αδελφό. Αυτό ήταν κάτι που τους αναστάτωσε ολόκληρη την ψυχή. Τους έκανε να αναθεωρήσουν ό,τι πίστευαν μέχρι εκείνη τη στιγμή. Η μάλλον.. ότι ΔΕΝ πίστευαν.

«Μου είπε να σας μεταφέρω ακόμα ένα μήνυμα!» συνέχισε να λέει, κοιτάζοντάς τους με απύθμενη αγάπη.

Με τα μάτια κατακόκκινα από τα δάκρυα, οι γονείς της τη ρώτησαν με τρεμάμενη φωνή:

«Τι μήνυμα καρδιά μου;»

Η μικρή Ελπίδα πήρε μια βαθειά ανάσα και αποκρίθηκε:

«Μου ζήτησε να σας πω ότι η βοήθεια και η αγάπη που προσφέρατε σαν άνθρωποι στους συνανθρώπους σας όλα αυτά τα χρόνια, είναι πολύ περισσότερα από πολλούς άλλους "πιστούς". Δεν έχει και τόση σημασία το να λέτε ότι πιστεύετε στον Θεό ή όχι... Αυτό που έχει σημασία είναι ότι αγαπώντας τους ανθρώπους, ουσιαστικά αγαπάτε Εκείνον, που δεν έπαψε ποτέ να πιστεύει σε σας!»

Ο κόσμος που είχε μαζευτεί εδώ και αρκετή ώρα και τους παρακολουθούσε, όταν άκουσε όλα αυτά που εξιστορούσε η μικρή, άρχισαν άλλοι να γονατίζουν και να προσεύχονται, ενώ κάποιοι άλλοι απλά έκαναν τον σταυρό τους. Οι γονείς της Ελπίδας ανέκτησαν ξανά μέσα από τα βάθη της ψυχής τους, τα θαμμένα θεμέλια της πίστης τους. Πλέον τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να τους κάνει να την ξαναχάσουν, ειδικά αφού κατάλαβαν ότι η κορούλα τους είχε κοντά της τον καλύτερο φύλακα άγγελο που θα μπορούσε να έχει. Τον ίδιο της τον αδελφό.

Όλο το χωριό μαζί με την αμέριστη βοήθεια πάντα της οικογένειας της Ελπίδας, έφτιαξαν μια νέα

εκκλησία αφιερωμένη στο θαύμα που βίωσε η μικρή τους πόλη. Εκεί μπορούσαν και έβρισκαν καταφύγιο όσοι χρειάζονταν βοήθεια. Πλέον κανείς στην πόλη τους δεν πεινούσε ή διψούσε. Όλοι φρόντιζαν ο ένας τον άλλον με ό,τι είχαν και ό,τι τους περίσσευε. Όσοι είχαν μεγάλη ακίνητη περιουσία παραχώρησαν και στους άστεγους, ενώ κάποιοι άλλοι που δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο, πρόσφεραν στους άνεργους δουλειά στα κτήματα ή στις διάφορες επιχειρήσεις τους. Η κοινωνία τους είχε καταφέρει να ξεπεράσει τον όρο ανθρώπινη, ήταν πλέον αγγελικά πλασμένη ή όπως τους έλεγε η μικρή Ελπίδα, ήταν γεμάτη από ανθρώπους πεταλούδες. Αφού στα πρόσωπα όλων, έβλεπε την αέρινη μορφή του αδελφού της.

Μα το μεγαλύτερο κατόρθωμά τους, ήταν το γεγονός ότι δικαίωσαν την πίστη του Δημιουργού μας προς τον Άνθρωπο, μιας και η σωτηρία μας βασίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μας με τον Θεό μας! Γιατί σημαντικό δεν είναι μόνο να πιστεύεις εσύ σε Εκείνον, αλλά κι Εκείνος να μη χάσει την πίστη Του σε εσένα, τον ταπεινό και απλό άνθρωπο, τον Άσωτο Υιό που ο Πατέρας περιμένει με Αγάπη και Υπομονή για να βρει το χαμένο δρόμο του!

Τέλος